

Umbrei lui Nicu Ghica

Vasile Alecsandri

Tu ce-ai fost în lume atât de iubit!
Inimă de înger! suflet amărât!

Mare a fost taina durerilor tale,
De-ai lăsat în lacrimi, de-ai lăsat în jale

Patrie, soție, rude și copii.
Ce te plâng pe malul tristei veșnicii!

Dar cât de grozavă, cât de nepătrunsă
A fost acea taină în sânu-ți ascunsă,

Astfel tu în suflet erai simțitor
Și l-a altor patimi dulce-ndurător,

Astfel știai face jertfi neconținute,
Că din pragul morții te-ai fi-ntors, iubite.

De gândeai ce lacrimi lași în urma ta,
De puteai copiii a ți-i săruta!

O, ființă blândă, umbră mult jelită!
Auzi tu din țărmul unde ești sosită

Cum te plânge lumea care te-a pierdut?
Cum te plânge țara care te-a avut?

Vezi tu vâlul negru, noaptea-ntunecată
Care peste inimi s-a întins deodată?

Simți tu de departe ce deșert cumplit
Lași între prietini care te-au iubit?

Omenirea tristă a pierdut în tine
O comoară scumpă, un izvor de bine.

Patria un reazem, noi un frățior,
Copilașii tineri fericirea lor!

O, voi, lanțuri tainici, voi, legături sfinte
De copil al țării, de om, de părinte!

Visuri de iubire și de viitor,

Ce-ngânați în cale-i omul trecător!

Voi, simțiri înalte ale omenirii,
Glasuri mângâioase a Dumnezeirii,

Toate, într-o clipă, cum de-ați părăsit
Sufletu-i nemernic, gându-i rătăcit?

Astfel a vrut soarta! și când ea voiește,
Omul cade! iarba pe-a lui urmă crește!

Omul e o taină, viața lui un vis,
Sufletelor blânde cerul e deschis!

Cel ce-a fost odată ștersu-s-a din lume
Ca un fulger iute, ca un val de spume.

Cel ce răspândit-a bunuri pe pământ,
Singur, în tăcere, zace sub mormânt,

Singur, într-un codru, doarme el departe
De al lumii zgomot, visuri mult deșarte,

Și umbra-i e-ngânată jalnic, lin, ușor
De-al codrului freamăt și de-al nostru dor!